

Velikonoce 2021

aneb

... Kde jsi, jaro, kde jsi...

Velikonoce 2021

24. a 25.4.

Že se vám nezdá datum výjezdu a termín letošních Velikonoc? Ano, máte pravdu. V minulosti se nám již stalo, že byly Velikonoce, hned další týden prodloužený víkend u příležitosti Svátku práce a hned následující se Dnem osvobození. A bylo to sice úžasné, na druhé straně nepředstavitelná honička. Tohle však není ten případ. Letos jsou oba termíny od sebe tři neděle. Došlo k tomu z důvodu šíbování s termínem výjezdů. Kvůli nablblému Covid - 19 a kreténským opatřením vlády se nedalo pořádně vyjet. Až teď v době opatrného rozvolnění jsme se prosmekli mezi dalšími omezeními a jedem.

Jak jste si jistě všimli na stánkách Hells, budeme se letos celý rok věnovat vodním tokům. Na kole...

Teď jedeme Šárecký a Radotínský potok. Začínáme Šáreckým.

Část první, sobota.

Sraz byl tentokrát na konečné metra B Zličín v 9:30. Ano, je to velmi netradiční, zejména proto, že jakoukoliv veřejnou dopravu v souvislosti s mým byciklami nemám rád. Navíc vyjždět v půl desáté je také velmi neobvyklé. Ale nejde jinak.

Po předchozí intenzivní komunikaci pojedeme dnes tři. Není to nejvíc, ale hlavně že nepojedu sám. Kromě mě pojede Kachna a Jirka. To je úplně nový nešťastník, kterého zlanal Kachna. Jsem velmi zvědav a těším se.

Sraz v 9:30? Tak pozdě? Hmm, stejně nevyšel. Tentokrát jsem přijel pozdě já. O pár minut. Přesněji o 45. Že je to podivuhodné? Ano. Na srazy se já neopoždžu. Tentokrát je to jiné a působuje mi to až trauma. Jednak to že jedu pozdě, ale hlavně to, že s tím nemůžu vůbec nic dělat. Vstal jsem včas, ranní činnosti proběhly dokonce s předstihem, ale pak se přestalo dařit. Postavily se mi do cesty nějaké rodinnosti kolem Mladého pána a pak při přibližování k místu srazu technické potíže.

Když jsem konečně vystoupil z výtahu na nástupiště metra Anděl, akorát mi ujel vlak a na info tabuli naskočilo odpočítávání od šesti minut. GRRRRR!!! Hned na to volal Jirka ze Zličína, že už je na místě a jestli je tam správně. Správnost jsem mu potvrdil a přidal informaci, že jsem na Andělu. A když mi tak zbývá ještě fůra času do příjezdu soupravy, zavolal jsem Kachnovi s otázkou, kde je. Tou dobou se nacházel ve vlaku kousek před Rudnou. Že je to divný? Ano, pro ty, kdo Kachnu neznají, nebo zapomněli, že před mnoha lety přesunul svoje trvalé bydliště do Berouna. Ostatní by na to rychle přišli sami. Vyzval jsem ho tedy ať

vystoupí hned jak to půjde a zbytek cesty na Zličín jel po svých a nejlépe couval, aby tam nebyl moc brzy a nemusel čekat a chladnout. Dig.

Zavolání bylo na poslední chvíli, protože vlak má v JŘX-Křižek, tj. zastávku na znamení, a ačkoliv vžděl k peronu. Mačkat tlačítka jakýchkoliv poplašných a výstražných systémů už nemělo význam. Ale na zastávce kdosi čekal, tak nakonec vlak zastavil, vyjel jsem z vlaku a po vlastní ose valil po Staré plzeňské silnici směr Hlavní město. A to při plánování cesty na v 930 sraz ve Zličíně, je zrovna ve dvouhodinové mezeře mezi spoji, tedy přistě spíše vyhovuje 830 – to jen na okraj.

Mezi auty, vlněnicemi do nákupní zóny, se jelo až k metru normálně. Žádná radost, ale na vyjížďku jsem se těšil, tak to byl takový silniční trénink na postřeh. Výjimkou byl úsek mezi autobusy, přímo u metra ve Zličíně, to už jsem jel daleko klidněji. Na místě srazu jsem našel Jirku a pak už jen čekal na Diga. Jak.

Pak se nedělo nic zajímavého. Jen mě překvapilo, že souprava, která přijela byla cyklistů plná. Nejen poslední plošina vlaku, kam jsem se k nelibosti tamto prodlávajících vmákl, ale i skrz vagóny je vidět, že přecykleno je všude. A pak jsem se dvacet minut nudil.

Sláva, Zličín. Teď ještě pevné schodiště nahoru z nástupiště ven, a jsem tady. A jsem překvapen. Kachna už je tady a s ním Jirka. Oba se tváří býti lehce podchlazenými. Ano, pravda, o teple jsem četl v Blesku něco úplně jiného. Leč nenechal jsem se zlákat na internetové sliby málem pařáku a vyjel pěkně v podzimní výstroji. Tak ještě chvilku strpení, nahodím jen telefon do držáku, aby nás mohl pěkně navigovat.

Během mých přípravných činností začal Jirka vyprávět svůj zážitek ohledně nabouraného, a dokonce zlomeného pedálu. Jo, má na něm vyrobenou "bolavou nohu" z izolačky. Ale protože Jirka vypadá velmi jízdně a zkušeně, nejspíš to bude jen jakási lapálie, a tak mě to nechalo klidným. Dig.

Mě nenechalo, neboť jsem vyřezlou osičku pedálu také zažil. Kolo jsem Jirkovi prohlédl někdy loni a vyjádřil se krom jiného i ke řvedlácím pedálům. Jak.

Jak a co se vlastně přihodilo bych určitě zkreslil, a tak prosím přímého účastníka o doplnění. Jirko?

Tak a konečně můžeme jet. Je půl jedenácté.

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	---	0	0	8

Jsem opravdu rád, že dneska jde jen o krátký výlet a vůbec nikam nespěcháme. Dojeli jsme na konec autobusového terminálu a koukám, že nejde navigace. Mapu to jen ukazuje, umístění na mapě se nemění, na povel “navigovat” se neděje nic. A takovéto potíže se mě poslední dobou drží pořád. Tohle nepochybně souvisí s tím, že se mi nedávno proti mé vůli aktualizoval telefon. Od té doby ho nepoznávám. Spousta věcí vypadá jinak, je jinde umístěná, jinak barevná, má jinde ovládací prvky a některé dokonce dělají něco jiného. Některé funkce, které byly chytré a jednoduché a často a intenzivně jsem je používal zmizely, zato se objevily jiné, které jsou k ničemu. A teď to vypadá, že Mapy.cz nefungují vůbec. Na několika zastávkách jsem se je snažil přemluvit, že chtějí fungovat jako dříve, ale tvrdohlavě se držely toho, že se navigovat ani ukazovat poloha nebude. No tak nic, jedeme dál.

Úspěšně pod Kachnovým vedením jsme opustili Zličín a jedeme po trase. Je to tím, že to tu zná a trasu před výjezdem řádně nastudoval. Dig.

Nastudoval, je silné slovo, ale byly to moje návratové, někdy i výjezdové cesty, když jsem bydlel v Břevnově. Jak.

Zajeli jsme mezi vilky a mezi nimi proklíčkovali k rybníku, kde je vlastně začátek dnešního podniku. Je tu pramen Šáreckého potoka. Dig.

Litovického potoka, kdysi uváděno i Libockého potoka. Od Džbánské nádrže pak Šáreckého potoka. Jak.

Ano, pravda, celý oficiální název zní Litovicko - Šáreckého potoka. Ale to nic nemění na tom, že pramen je zde, a to hned za vysokým železničním náspem, v němž nechal stavitel věčelíkou díru pro průjezd k polnostem. Zastavujeme, abychom se touto skutečností pokochali a nasáli zdejší atmosféru.

Atmosféra dobrá, popojedem. Aha, tak ne. Jirka říká, že oprava pedálu nevydržela a že je třeba s tím trochu něco udělat. S Kachnou se domluvili, že se k tomu už nemůžou dále chovat jako k bolavé noze, ale že budou muset zvolit taktiku “noha s frakturou”. A jali se hledat dlahy. Teprve po sundání izolačkového obvazu vidím, o co vlastně jde. A je to vážné. Opravdu je to fraktura a tohle se už nezahojí. Navíc nedávám opravě pomoci dlah mnoho nadějí, že to přežije až do konce tohoto výjezdu. Zatím co se Jirka všemožně snaží o opravu.. Dig.

Jeli jsme lesem a ten se záhy proměnil v “cykloservis”, protože oprava provedena pouze izolační páskou ráno před výjezdem, se projevila jako skoro aušusová. Les poskytuje leccaké součástky například klacík. Našel jsem vhodný materiál izolačky bylo dost pedál jsem fortelně zabalil do

směsí izolačky a klacíku. Po úpravě jsem si myslel že s tím vystačím celou sezónu. Ale zkušenější jezdci byli evidentně skeptičtí. Jis.

... požádal jsem Kachnu o propátrání internetu pomocí mobilu, zda by někde blízko nebyl cykloservis a když jej našel, zavolal majiteli s dotazem, zda fungují a jestli mají pedály skladem. Prý oboje ano a mají do dvanácti. Je půl. Vzdálení jsme 4 kilometry (to vím přesně, protože jsem mezi tím reinstaloval Mapy.cz, nechal je aktualizovat, přizpůsobil mým požadavkům v tomto zařízení, načetl trasu a spustil navigaci, hned na to ji smazal a dal cíl cykloservisu). Pokud se Jirkovi aspoň trochu podaří frakturu zadlahovat, máme šanci dojet před zavíračkou.

Jirka dokončil dílo, nekriticky jej zhodnotil a byl na něj hrdý. A hned začal vymýšlet, že nové pedály určitě potřebovat nebude a tato úprava vydrží do konce výjezdu.

Dig.

"Při podobné opravě raketoplánu izolační páskou, se také v pořadí vrátili na zem."

Jak.

Také jsem to zhodnotil, avšak podstatně kritičtěji a podle mě je to maximálně na deset kilometrů. Sice to vypadá opravdu impozantně, ale vezmeme-li v úvahu, že to má přenášet podstatnou část Jirkovy hmotnosti a převádět ji na pohyb vpřed, dále materiál, který je pro první pomoc použit a terén ve kterém se právě pohybujeme, vychází mi, právě zmíněných deset kilometrů.

Ano, terén je velmi nerovný až drkotavý. Jedeme po polní cestě s úplně tvrdým povrchem, tu a tam vylepšeným kamením. Nejedeme moc rychle, protože nechceme, aby to Jirkovi upadlo. (Pořád je řeč o poškozeném pedálu).

Po pár minutách jsme z toho venku a pokračujeme po asfaltu. Vjíždíme do Hostovic a navigace nás neomylně vede do ulice 17. listopadu č. 708. Ještě několik minut a zastavujeme před ním. Tedy až sem dobrý. Musím však přiznat, že jsem trochu překvapen až zaskočen. Je tu fronta. Sice jsou před námi jen dva, ale

ta první, blondýna, velmi důležitě rozpráví s majitelem a zároveň prodávacem. Vyrozuměl jsem, že chce koupit kolo pro dceru (cca 12 let), kterou má s sebou. A mají vytažen stroj, na který já nemám a asi na něj nikdy neušetřím. Ano, chápu proto majitele, že se jí láskyplně věnuje. Pak je před námi ještě pán, který tu má syna. Když blondýna po dlouhé době odešla a pán přišel na řadu, šlo to jako když bičem mrská. To byl koncert. Odcházel za asi pět minut, obchod byl uzavřen, doplňky objednány, termín vyzvednutí stanoven. Tak a teď my.

Jednání jsem se chopil já. Připomněl jsem, že jsme před chvílí volali kvůli pedálům. Hned věděl a samozřejmě chtěl rozbalit nabídku. Ihned jsem to utnul a ukázal na jedno z vystavených kol, kde bylo instalováno přesně to, co potřebujeme. Jen jsem dodal, že celokovovou verzi a bylo to. Zašel kamsi za roh, hned byl zpátky a třímal v ruce to ono. Pak aniž se ptal, uchopil nářadí a že jdeme na to. Během přesunu ke kolu jsem mu nastínil, co uvidí a jak je to vlastně úžasné. Když pak viděl, co Jirka udělal pro dojezd, byl unesen. Něco takového prý ještě neviděl. Pak proběhla standardní výměna.

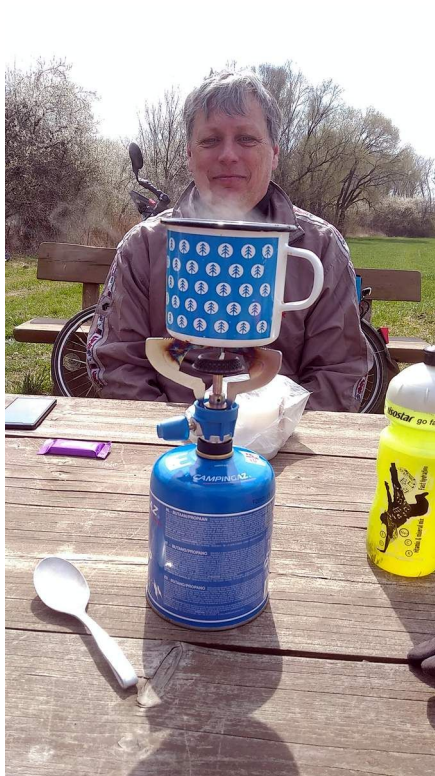

Během ní jsem ho zpovídal, jak by to vypadalo, kdybych chtěl neprůrazné pláště na šestadvacítku ale se vzorkem. Ujasnili jsme si co a jak a pak se ohlédl po mém kole a prohlásil, že právě spatřil další věc, kterou ještě neviděl. No jo, den plný premiér.

Jirka vyrovnal účet a dali jsme se na další cestu. Do navigace jsem zadal dnešní trasu a jeli jsme. Trochu nás povozila po zadních traktech a různých náblížkách, kam bychom určitě nezavítali a vyvedla na silnici. Vzali jsme to jako test Jirkových nových pedálů. A než jsme stačili vydechnout, jsme zase na

polní cestě. Tahle sice trochu práší, což povede k tomu, že Jirkovy krásné, nové, černé pedály získají standardní našedlou barvu, ale jinak je celkem rovná a dá se po ní jet docela rychle. A jak tak jedeme, máme napravo do cesty stůl, lavice a lavičky. Oběd? Ano.

Rozložili jsme cikánský lágr a užívali si sluníčka, pohody, přípravy a následně konzumace jídla. Dig.

Jelikož kolo uveze skoro vše, tak sebou zásadně vozím plotýnku ze sporáku na svoji pravidelnou přípravu vynikající turecké kávy. Jis.

U mě klasika, olejovky s chilli a v tomatu, k tomu „trempske“ jablko, chléb, dlouho bez vandru, tak vše přišlo k chuti. Jak.

Dokonce kolem projely tři vlaky. No, vlaky...

Po odpočinku jsme zase jeli. Nijak rychle, stále trochu terénem, v naprostém klidu a pohodě, kochali se okolím, užívali si vysvitnuvšího slunce a nárůstu okolní teploty, až jsme přelezli Okruh a ocitli se na ulici, kde dřív měl cykloservis nějaký Fiala. A za pár pohodových okamžiků zastavili u mohyly, která připomíná jednu z našich slavných proher. Má se na mysli Bitva na Bílé Hoře.

А. И. О.
БРАДЫМ

БРОДОВНИКОВ

БРОДОВНИКОВ

БРОДОВНИКОВ

1920 1920

Porádně jsme si to prohlédli, zdokumentovali a vydali se k další pamětihodnosti – letohrádku Hvězda.

Pět minut a jsme u něj. Jo, dobrý. Od mojí poslední návštěvy jsou jen trochu tlustší stromy, jinak žádná změna.

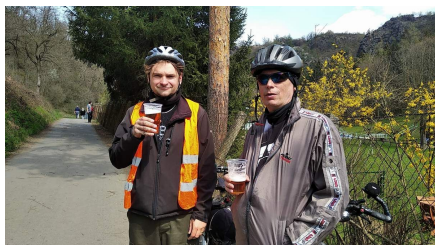
A teď trochu dobrodružněji a prudčeji dolů. Po asi 200 metrech si Jirka vyžádal technickou zastávku. Než jsme s Kachnou zareagovali, popojeli jsme asi 50 metrů. Stejně jsme chtěli počkat, protože se Jirka kousek zdržel. Teď k nám vleče kolo, které vyluzuje neskutečné zvuky. Říká něco o šroubku, ale nerozumím mu dobře kvůli tomu hluku. Konečně je u nás a rozhostilo se ticho. Zopakoval, že šroubek, někam zmizel, nebo dokonce vypadl, nosič a drhnutí o plášť. Důkladněji jsem se podíval do místa připojení nosiče ke kolu, a aha, už to vidím. Na místě, kde obvykle bývá šroub M5 držící nosič k zadní vidlici je binder stahovací páska.

Při opravě pedálů jsem si jí všiml, ale měl jsem za to, že je to jen zpevnění. A teď koukám, že je to náhrada. Jirka se však zabývá druhou stranou, kam nevidím. Z bágů opět vylovil pytlík s páskami a mocně s nimi čaroval na své straně kola.

Za pár minut prohlásil kolo za znovu schopné jízdy a vyrazili jsme. A hned test nového přidělení nosiče. Je to tu hodně z kopce, lesní cesta se všemi myslitelnými lahůdkami. To trvá asi 300 metrů. Nosič vydržel.

Opustili jsme oboru, najeli na silnici, za dalších 200 metrů posečkali na semaforech, přešli Evropskou a zanořili se od Šárky. Tedy do lesoparku Divoká Šárka. To předešlé by také jistě nebylo špatné, ale kvůli tomu tady teď nejsme.

A nebyl dobrý nápad postavit trasu právě tudy. Je krásně a v tomto nevelkém prostoru je na sobotním výletě skoro celá Praha 6. Mezi davem se pohybujeme malinko nad pádovou rychlostí. A tak jsme se doposunovali až ke stánku. Já a Jirka máme chuť na pivo, Kachna, protože má zobák sakra šejdrem, pohrdl jak Plzeň, tak Kozlem a nedal si nic. Za mě dobře udělal.

Plzeň fakt nic moc. Leč popili jsme, odpočinuli si, probrali právě minulé zážitky a zase se vydali na cestu.

Dig.

Kromě Prahy 6, tam byla Praha další, šlené davy, jen díky tomu, že jsme jeli v partě, jsem vydržel a vzpomněl si na krávořátské tišiny a zase si jich budu víc vážit a říčet.

Pivo v plastu mi zásadně nechutná, sklo je sklo, no ještě si počkám, až to tak bude. Nabídka sterilníhoevropiva a pokážené Plzně mě nezaujala.

Jař.

Po nějaké době dav zřídł. Zpozoroval jsem to za hospodou Dívčí skok, dnes uzavřenou. A jeli jsme terénem už poklidně a pohodově. Vyloupili jsme se na Jenerálce. Přejeli jsme hlavní, minuli hospodu, kde Kachna zase pohrdl Kozlem a po kousku terénu vyjeli na silnici v Tiché Šárce. A teď už je to vyložené na pohodu. Je to tu malinko z kopce, jede to skoro samo, kolem je sluncem prozářená přírodní pohoda, prostě paráda.

Nic však netrvá věčně a jsme v Podbabě. Projeli jsme dvojdírou pod tratí, přešli Podbabskou/Roztockou (právě zde se mění název) a po stezce se vydali směr centrum. Pořád si to užíváme, ale kolem už to není zajímavé. Právě jsme vjeli do Bubenče a minuli historickou budovu čističky odpadních vod. Pak jsme projeli Stromovkou a proti proudu Vltavy dojeli k Trojskému mostu. To je ten nový. Podjeli trať a jsme u metra Nádraží Holešovice. A je tu loučení.

Přes všechna zdržení a protivenství jsme tu obdivuhodně brzy. Asi jsem nás při přípravě trasy podcenil. Díky tomu jsme se rozdělili. Na Jirku, který pojedeme metrem a míří do Braníka a mě s Kachnou, kteří pojedeme ještě kousek spolu. Tak čau a budeš vítán na další výpravě.

No a my jedeme. Ne daleko. Jakmile jsme přejeli Hlávkův most, také my jsme se rozloučili. Kachna pojede dál podél Vltavy k nějakému vlaku. No, trochu ho podezírám, že to podél obou řek natáhne až domů do Berouna. Aspoň já bych to tak udělal. Je fůra času, nejsem ani trochu naven, cítím se spokojeně... Dig.

Trochu jsem byl nervózní z průjezdu přes Malou stranu, jel jsem po nábřeží, přes Čechův most, Klárov, Kampu, stále davu pražského vzduchu chřívících Pražanů, dál na Újezd a směr Strakonická k lírovaru. Dolů na cyklostezku a do Chýně na vlak. Začaly se zase objevovat davylidi, a také jsem přivítal blízkost zastávky a i vhodný čas. Takže jsem to dojel krásně prázdným vlakem do Berouna. JáK.

Já to vezmu kolem Masaryčky přes kopec kolem Náměstí Míru dolů do Vršovíc.

No, a to je za dnešek všechno. Já jsem tak spokojen, jako už dlouho ne. Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	43,8	---	46,6	17,3	8 - 12

Část druhá, neděle.

Tak tohle bylo taky dobrý.

Tak předně přislíbily účast tři ženský a já. No, komu by to nelichotilo, že?

Lenka. Jasně, jezdí, začíná třetí sezónu útrap se mnou. Včera nevyjela proto, že si v pátek užila očkování proti Covid - 19 #1. No a bylo jí pěkně blbě. To je taky nápad, nechat se očkovat před výpravou.

Irena. To je moje sousedka z baráku. Je strašně nadšená z toho, že si koupila elektrokolo a chce se poprvé pořádně povozit.

Jana. O té nevím nic víc, než že má taky elektrokolo a zlanářila ji Irena.

Tak jsem na to zvěd avej.

Neděle ráno. První sraz mám já s Irenou u nás ve sklepě, odkud vyvečeme kola a společně dojedeme na hlavní sraz. Tam se Lenka dopraví metrmo, téměř od bydliště. Jana tam dojede autem z nedaleké Chýně. Dig.

Chýně, to je mi nějaké povědomé...

JáK.

Ano, ano, toť vesnička má nestředisková...

Jav.

My jsme se opravdu sešli. Venku svítí slunce, ale na všech provozovaných meteostanicích jsem se dočetl, že s teplotou to není nijak slavné a podle toho jsem se vybavil. Vyjel jsem ve stejném oblečení jako včera. Irena prorokovala počasí velmi pěkně, a tak se nevybavila dodatečným zateplením. A to jsem ještě netušil, že Lenka, ač znala a zkušená udělá stejnou volovinu, ještě vylepšenou o lehkou jarní verzi výstroje.

Odjíždíme. Hned jsem rád, že mám čepičku pod helmou. Na obličejích z části krytém brýlemi cítím nepříjemný chlad. Ireně bych doporučil čelenku. Ale nevyvezla ji a vracet se znamená přijet pozdě na hlavní sraz, kde ostatní mezi tím umrznou. Ani jsem nevěděl, jak jsem blízko pravdě.

A tak jedeme, nijak závažnou rychlostí na Anděla, abychom použili tamní výtah a sjeli jím na nástupiště metra. Během jízdy se snažím Ireně předat nějaké zkušenosti s tím jak a za jakých okolností řadit, přidávat, ubírat a brzdit. Všechno pěkně, až jsme se v Lidické roztrhli na semaforu. Pravda, já jsem jej propálil na oranžovou, ale čekal bych, že udělá totéž. Zastavila. A protože semafor je automatický a čeká na signál od čidel, aby pustil příslušný směr, stalo se, že projely dvě tramvaje, než za ní zastavilo na čidle auto a teprve potom ji semafor pustil. Ztráta skoro 4 minuty. Sice úplně nespěcháme, ale touto dobou už bychom byli v metru. Já jen chci zmizet z nepříjemné části přesunu.

A jsme u výtahů. Všechno proběhlo hladce, na nástupišti také žádný zážitek, ku podivu v soupravě ani jeden kolař, a tak nastává 20 minut nudy.

Zličín. Jsme tu. Irena se rozhodla, že si kolo po schodech vyveče sama. Snažím se jí to vymluvit. Pořád nechce. Prý se musí o sebe postarat sama. Ano, to je pěkný nápad, ale při nadmořské výšce 150 cm a hmotnosti padesát, toho s kolem o hmotnosti 25 kg moc nenadělá. Nakonec, když hrozilo, že ji kolo zalehne, jsem jej uchopil za záď a vystrkal nahoru. Pak ještě moje kolo, ale to nebyl problém.

A jsme nahoře. A je tu Lenka. Jen Lenka. Zmrzlá jak sobolí ho... . Je to správně. Teda ne to, že si hraje na zpomalení stárnutí podchlazením, ale to, že je tu sama.

Jana Ireně volala, že na nás počká na trase, protože se jí nechce stejnými místy zajíždět na Zličín a pak zase zpět.

Dig.

Miřím na Zličín. Protože v matičce bydlím na Proseku, mám to přes celou Prahu. Jednak ale nemám trasu natrénovanou a například na Flotrenci to vozíčkářůn a matkám s kočárky vůbec nezavídím a jednak se těším po delší době na fajn vyjížděku s fajn lidmi.... Jsem tu tedy o více než půl hodiny dříve.... Sakra co dělat? Je zima, pofukuje studený vítr a moje kolo má defekt, který jsem již hlásila Digovi a sama jej neopravím.... Vyšla jsem se tedy na obhlídku terénu. A na rovinu musím sdělit, že na Zličíně kolem stanice metra toho zas tak příliš k vidění není. Posadím se tedy na trávník tak, aby na mě svítilo co nejvíce slunce a začala jsem zahřívání zevnitř - ten čaj s rumem je ale věc! A už vidím dnešní spolujezdce - Dig s sebou vede spolujezdkyni a představujeme se.

Lek.

OK. Tak, že bychom jeli? No, ještě ne. Ještě před odjezdem na sraz mi Lenka volala se zoufalstvím v hlase, že ji nejde odšroubovat čepička ze zadního ventilku, a že nemůže dofoukat. Divný, ale jsem zvyklý na věci, které se jinak ani nemůžou dít, a tak jsem se zeptal, jestli se s tím dá dostat na Zličín, tam, že se o to postarám. Kladná odpověď. A teď je ta chvíle tady. Ano, opravdu to nejde. Bojím se použít sílu, abych ventilek nevyrvál z duše. Nakonec jsem použil poklep a potom už to šlo samo. A pak, atrakce, vybalil jsem můj nový kompresor – obr-

, našrouboval na ventilek, zapnul a za chvíli se sám vypnul, při čemž ukazoval na displeji 0,45 PSI. Akci jsem opakoval na předním kole. Lenka byla nadšena. A hned, že by se jí taková pumpička také líbila. Tak a konečně pojedeme.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	---	0	0	7,4

Zapnul jsem navigaci a ta nás vedla. Oproti včerejšku neotravuje. Včera asi tak každé půl minuty pískala, že něco chce. Ale nenapsala co, a tak jsem to neuměl odstranit. Večer mi strejda Google prozradil, že to neví nikdo, ale dá se vypnout Oznámení od aplikace a je pokoj. Ale stále ještě chybí mnohá nastavení, protože nás to tahá po sídlišti, kudy bych se rozhodně neubíral. Já bych jel mnohem příměji a kratšeji.

Sotva jsem začal navigaci ignorovat, ocitli jsme se na správné silnici, správným směrem. A už to frčí. Akorát teplo fakt není. Pozná se to jednak podle chladu na tvářích a nose, dále podle toho, že Lenka kvičí, že je jí véeéeliká zima a že podprsenka na opalování, kterou má jako základ oblečení fakt nehřeje, a jednak Irena vypráví něco o zmrzlých uších. Jinak se jede celkem pěkně.

Hostivice - Brve. Vlevo od silnice je zavřená hospoda a u ní stojí dobře vyhlížející elektro kolo, a hned vedle poskakuje postavička a mává vším dostupným. Ano, je to Jana. Zajeli jsme k ní, přivítali se, představili se a hned na začátku Jana prohlásila, že má pro Irenu dárek. A věnovala jí nákrčník. Irena byla štěstím bez sebe. A teprve když jsem jí poradil, aby ho použila k zakrytí čela a uší pod helmou, plně docenila vzácnost daru. Ještě by to chtělo do něčeho zabalit Lenku a bylo by vše v nejlepším pořádku. Ale bohužel... A teď vzhůru na cestu.

Jeli jsme pěkně zvolna, užívali si krajiny pod mrakem, kochali se okolní šedi a užívali si studenost protivětru. Ač Jana s Irenou jedou na elektriku, Lenka nám mizí daleko vpředu. Já sice jedu na elektrice, nicméně nějak necítím potřebu ji vůbec zapínat. A Lenka by měla zvolnit. Protože:

To takhle jede kovboj na koni tou pouští, vedro, strašná žízeň, kůň už nemůže. Najednou kolem profrčí farmář na krávé. Kovboj na to, hej, farmáři, jak to děláš? Koukej, ten můj kůň je úplně hotovej. Farmář na to: To máš tak. To zvíře se musí pohybovat rychle. Pak se okolním vzduchem ochlazuje a není mu horko. Aha, na to kovboj. Farmář odfrčí, kovboj pobídne koně, ten se rozeběhne a po chvíli padne a je po něm. Kovboj ho takhle opovrživě obejde, pak do něj zhnuseně kopne a prohlásí: "Svině! Zmrznul!"...

A tak by Lenka měla zvolnit.

Dig.

Hmmm, nezvolnila, protože jí byla velká zima (bunda odpočívá doma ve skříni - tuto chybu již opakovat nehodlám.....) Lek.

... ne. Zima jí byla, protože nezvolnila. A kdyby jela jen o trochu rychleji, dopadla by jako ten kuň.

Zatím jedeme po rovině, nic nebrání rozumnému postupu a za pár minut nás navádím vlevo mimo silnici. Ani jedna z přítomných nechápe, co to vyvádím. A mně se to líbí. Nechal jsem je, aby se vydívaly a pak jsem oznámil, že jsme na začátku trasy. Právě tady pramení Radotínský potok. "A jako kde tady, v tom příkopu?" zaznělo téměř současně. "Támhle pod silnicí za tou trubkou." "A teď pojedeme podle něj?" "Já bych se zatím držel asfaltu. Terén přijde později." A jako na každém začátku, nebo konci nějaké akce je potřeba udělat skupinové foto:

No, už tu stojíme dost dlouho, není tu teplo, měli bychom popojet.

Pokračujeme po trase, navigace nezlobí, jede se pořád relativně dobře se všemi záporů jako před zastávkou. Projíždíme vesnice, potok máme pořád v dohledu, křížíme jej, ztrácí se nám v zástavbě a zase se objevuje na volných prostranstvích. Kolem burácí opožděné jaro. Všechno kolem se nalezývá (jenom mně nikdo nenaleje), všechno kolem pučí (jen mně nikdo nepučí), tráva leze z hlíny (ani ji nestačím zastrkávat zpátky), prostě idyla.

Akorát se blíží poledne a dost přesně jsme se shodli, že by to chtělo něco sníst. Toužíme po otevřeném okénku u nějaké hospody. Když už ne jídlo, tak aspoň grog, nebo v nejhorším čaj.

Hmm, tak ne. Žádná z hospod, které jsme minuli, tuto službu nenabízí. A tak jsme zastavili v Nučicích u hospody Na Staré a na předzahrádce dali svačino oběd. Zatímco jsme se vesměs živili pečivem a něčím k tomu, vyprávěli jsme si o kachně s dvojím zelím a 2x4 knedlíky. Teda fakt je tu zima. A zvlášť smutný je pohled na prázdnou a studenou udrnu hned vedle stolů.

Po konzumaci jedeme dál. Pořád se pohybujeme vesničkami potok máme chvilkami v dohledu chvilkami mimo dohled, stále se jede velmi, velmi pěkně. Chvilka vykukuje slunce. Kromě teploty je všechno v nejlepším pořádku. A to všechno až do obce Chýnice, kde jsme opustili zbytky zdravého rozumu a silnici.

A teď jsem zvědav, jak se na to dámy budou tvářit. Sice měly několik dnů před výjezdem k dispozici mapu a vůbec celý navigační materiál, ale ani jedna nevznesla dotaz na terénní vložku, tak předpokládám, že si to ani neprohlédly. O Lenku nemám strach. Ta je ochotná jet kamkoliv kam já odbočím. A jsem přesvědčen, že by jela i dopekla, kdybych tam zamířil. Irena neví o co jde, takže si myslím, že také pojede bez odmluv dále. Jana už nějakou dobu jezdí, dříve na běžném kole, tedy očekávám, že jí terén vadit nebude.

Zatím se jede pěkně. Je tu pěšinka vedoucí trávou, nic náročného. Za pár desítek metrů vjíždíme do lesa. I tady je cesta široká a pevná. A co víc svažuje se. A když se mi jelo nejlíp, bylo nutné najít místo k zastavení. Elektro dámy zmirají touhou... odskočit si. Lenka buď nezachytila signál, nebo upaluje vybrat si romantičtější místočko a mizí v porostu.

Tak, hotovo, pokračujeme v jízdě. Je to tu pěkně. Trochu divoké a trochu syrové. Napomáhá tomu to, že na stromech a keřích ještě není listí.

Lenka stojí a kouká před sebe do dále. Zastavil jsem za ní. Jo, tak tady je to obzvlášť pěkné a nádherně divoké.

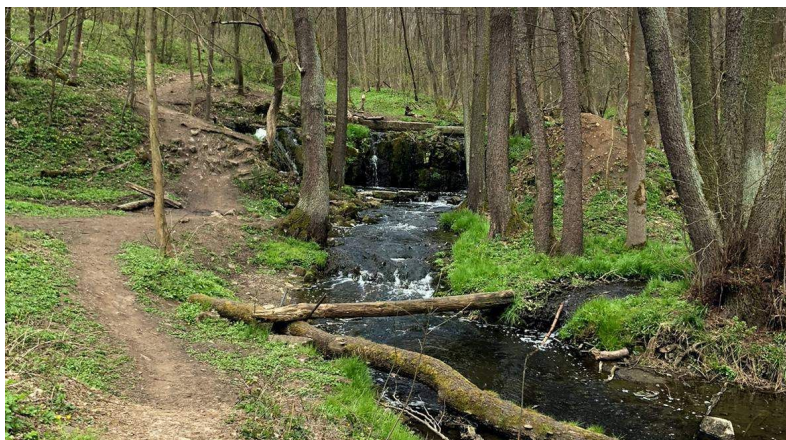
A padlý strom v cestě, hodně dolů ve vymletém korytě, ale zase ne tolik, abych to následně nesjel. Hned, jakmile Lenka dofotila a pustila se dolů. A zase stojíme. V cestě nám brání drobná lapálie. Chybí tu most. A asi dlouho. Zbyla po něm jen kovová páteř.

Chvilí jsme postáli a pokecali. Ani ne tak kvůli nepřítomnému mostu, jako spíš proto, že bylo nutné vyventilovat právě minulé zážitky. Tím se rozplynuly moje obavy, co dámy a terén. Zatím to vypadá, že se jim to dokonce líbí.

Tak dál. Kousek dolů k úpatí mostu, odkud vede cesta podél potoka naším směrem. Co víc, navigace o ní ví a doporučuje ji. Jen musíme po svých, protože sešup je všechno možné, jen ne bezpečný.

A jsme dole a zvolna jedeme přírodou. Je to tu krásné. Dokonce je tu vodní dílo, které dělá vodopád.

Navíc je tady podstatně tepleji než před odbočením ze silnice do lesa.

Dál asi nemá cenu se rozepisovat. Určitě bych se dovedl rozplývat až do konce stopáže tohoto veledíla. Ale vím určitě, že byste něco tak slad'oučkého nechtěli.

Touto krásou jsme dojeli na křižení se silnicí v obci Choteč. Za asi sto metrů zase jedeme do přírody. Hned na začátku zastavuji a upozorňuji na jednu z atrakcí na trase. Byť momentálně zavřenou. Jde o mlýn U Veselých. V tomto

zařízení se v dobách předcovidových konávala kultura (má se na mysli malé, neznámé soubory i ze zahraničí), pekli tady vlastní chléb (naštěstí byl drahý, jinak bych se byl užral a puknul), dělali zde léčivé sirupy, prodávali léčivé byliny a točili pivo. A to všechno daleko od randálu města, ale blízko na dojezd. Doufám a věřím, že až pomine toto pitomé období, budou zde zase fungovat v plném rozsahu.

Pokračujeme v jízdě. Pořád se držíme potoka, ze začátku po pevné cestě, později po poněkud zničené, kde to bylo trochu dobrodružné

a pak zase po cestě velmi pěkné. Okolo je pořád předjarní příroda, vedle bystře uhání potok, ale nás si naštěstí nevšímá. Mijíme Cvrčkův mlýn. Když jsem tu byl naposled, byla to jen ruina, naprosto nevhodná k čemukoliv. Ted' tu burácí rekonstrukce. A pěkně ve velkém. Věřím tomu, že až se tu ocitnu někdy v budoucnu, bude to tu úžasné.

Ještě jsme minuli Kalinův mlýn a za necelý kilometr se vracíme do civilizace. Najíždíme na silnici, která se jmenuje K Zadní Kopanině. A jedeme po ní dolů. Zase vylezlo slunce, a tak je teplota příznivá, i když tu pofukuje a ztratili jsme výhodu stojatého vzduchu v lese. Pořád je to tu pěkné a říkají tomu tady CHKO Český kras. A tím se vysvětluje přítomnost cementárny. Ne to CHKO, ale ten kras. Kde je kras, je i vápenec. Už se mi to tolik nelíbí.

Minuli jsme cementárnu a pořád z kopce bez námahy míříme na Radotín. A něco by to chtělo. Má se na mysli zastávka. A pokud možno u nějakého okénka. S Janou, jakožto místní znalkyní jsme se dohodli na návštěvě kiosku u cyklostezky Bistro u Ondřeje.

Když jsme tam dojeli, zklamání. Nejen, že nemají otevřeno, ale ke všemu je tu rozkopaná stezka. Je tu sice objížďka, ale je po písku, nepříjemně blízko k příkré kamenné navigaci, bez zábradlí, prostě se mi nelíbí. A na konci leží napříč železný klacek umístěný tak aby jej nešlo přejet ani objet. Musí se přenést. Pakárna! Navíc jsme bez povšimnutí minuli ústí Radotínského potoka do Berounky. Tedy konec hlavní části výpravy.

Další jízda byla poklidná. Není tu moc lidí, asfalt je rovný a hladký, vítr nefouká, slunce svítí, jede se pěkně. A cože to vidíme? Občerstvení Šárovo kolo? A otevřené? Je možné mít takové štěstí?

Zajeli jsme až do dvora, zaparkovali, prostudovali nabídkovou tabuli a každý dle chuti a nálady objednal. Mě zaujalo pivo Kozel a VELKÁ klobása. Kousek za výdejem je prkenná plošinka natřená na černo. To je to místo! Jsme za větrem, svítí sem slunce, odkládám bundu. Za chvíli mi přinesli objednané. Klobása může měřit tak 40 cm. Teda to jsem spokojen!

Celou dobu pobytu zde jsme samozřejmě prokecali, a to v polosedě, v pololeže, jak to komu přišlo. No, nechtělo se mi odtamtud. Ale bylo na čas to popojet. Dig.

Tato část výpravy, samozřejmě včetně Radotínského potoka byla nejobjevnější....Slunce, dobré jídlo a pití a fajn lidi! Co si přát více? Lek.

Dál to už vlastně nebylo zajímavé. Jeli jsme po levobřežní stezce, podjeli Okruh, za pár okamžiků Strakonickou, za dva kilometry Most Intelligence, a než jsme se nadáli, brzdíme u Barrandovského mostu.

A je tu loučení. Tady končí oficiální část výpravy. Odtud pojedou dvě skupiny. Skupina 1 - Já a Irena, pojedeme přes most na druhý břeh a pak podél vody na Výtoň a domů, skupina 2 Jana a Lenka pojedou rovně na Anděla, kde pomoci výtahů slanež do metra a taky hurá domů.

Tak jo, mějte se, čau a zas někdy na výpravě. Jo, a nezapomeňte sledovat web. Tam se dozvíte, kdy a kam příště.

Skupina 2 odjíždí. Tak, kolik je vlastně hodin. Jak brzy potřebujeme být doma? COŽE? 14 hodin? Jak je to možné? Vždyť jsme se flákali a máme najeto 50 km! Aha, takže Ireno, jak jsi na tom? Dáme ještě projížďku Prokopákem? Ano? Tak jedem.

Tato část už se do výpravy nezapočítává. Ani kilometrově, ani časově. A tak si jedeme velmi pomalu, krásným slunným odpolednem, až jsem nás navedl k Jezírku. Irena se vyjádřila ve smyslu, že tu ještě nebyla. Je tu klid, několik lidí, hezky se na to kouká a odpočívá.

Pak ještě dál Prokopákem, kolem mini ZOO, koupaliště až za viadukt u Klukovic. Kousek za ním obrát a pomalu zpět. Pořád je hezky, lidí je tu poněkud více, ale nijak zásadně nepřekázejí, je tu relativní teplo... a jsme z údolí venku.

Vrátili jsme se k Barrandáku, přešli jej, pokračovali po stezce k Vyšehradskému tunelu, za ním na silnici, odbočka do Vnislavovy, pak pod železnici, následně do Sekaninovy, kolem Náměstí bratří Synků, po Vršovické domů. Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	39,6	---	51	19,1	9 - 13

Celková technická data:

Účast

Oficiálně
přiznaná kilometráž

Příště

šest Velikonočních...: Dig, Lenka, Irena, Jana,
Kachna, a Jirka

97 km

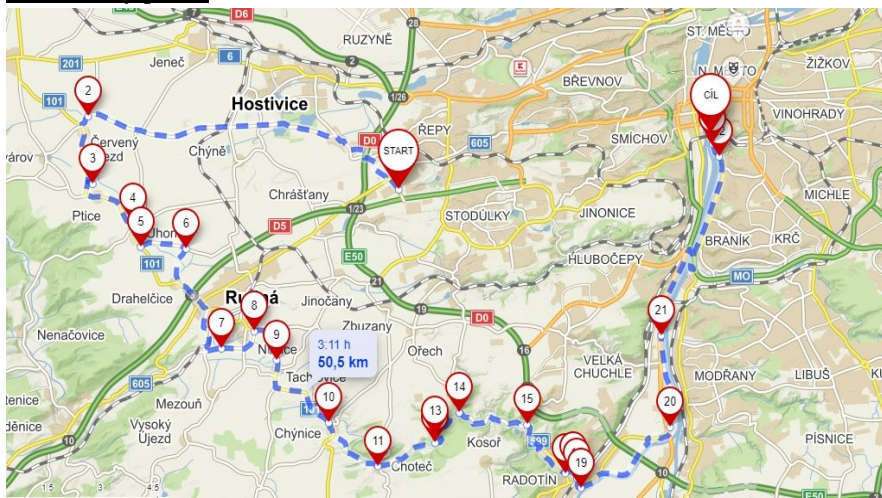
Předkvětná

Trasa výpravy

Šárecký potok

Radotínský potok

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Vlad'ka (Vlo), Jarda (Jaš), Dig (Dig), Kachna (Jač), Lenka (Lek),
Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Epilog:

Teda to byla krása. Už bych zase někam jel. A nejlépe najednou se všemi účastníky zájezdu, kteří se vyskytli o tomto víkendu. Všichni byli skvělí. Tak třeba Jirka. Tvor ukecaný, všehoschopný, trochu roztěkaný, žádná sranda mu není cizí, tohle činění bych mu vřele doporučil. Irena. Je to moje sousedka z baráku, dříve kolegyně v práci, trochu hlasitá, dost připomíná hrudku sodíku ve sklenici vody (najděte si na internetu), taky nezkaží žádnou volovinu, s výjezdy tohoto typu nemá zkušenosti. O to větší má nadšení. Na Expedici do zahraničí bych ji rozhodně vzal. Zejména jako beranidlo pro vstup na úřady a ambasády, případně jinam, kam by nás nechtěli pustit. Prostě jí nikdo nezastaví ☺. Jana? Tichá a klidná síla. Maximální pohoda, zdá se mi, že rozhodit ji lze velmi obtížně. Tuhle ženskou bych s sebou vzal na cestu kolem světa. Na kole. Velmi by se mi líbilo, kdyby byla na běžných výpravách s námi. A Kachna s Lenkou? Ty už znáte. A pokud ne, najděte si o nich povídání ve starších a starých zprávách.

Dig.

Radotínský potok rozhodně stojí za prozkoumání. Kolem jeho koryta je mnoho zajímavých přírodních krás včetně skalních utesů, které jinde jen tak neuvidíte. Těším se na další letošní poznávání řek, říček a potoků ve společnosti fajn lidí, které baví se koukat na tu krásu ze sedla kola.

Lek.

Jsem velmi potěšen že jsem se mohl seznámit s partou nadšených trhačů kilometrů, příště prosím trasu, kde se nedá tak lehce utéci metrem.

Jis.

Jačko vždy, je to se v pohodě. V počasí jsem vybiravý, ale tentokrát přálo, nepršelo. Díky Jirkově pedálu jsem mohl dát delší delší odpočívky. Digobčas užděl, když zapojil elektrické nohy. Doufám, že se mi povede jet na celý víkend, Jačko kdysi a přespat na padoucha v lese na jehlíci. Děkuji za velmi dobrou společnost.

Jač.

© Hell's Tour_{club} 2021
Dig
Neprodejné
e-mail: hells1020@seznam.cz